

Propast i spasenje vezani su za putove, a ne za ljude

Propast i spasenje vezani su za putove, a ne za ljude

Izraz 'tragovi' koji se koristi u prispodobi o stazama predstavlja funkciju koju put obavlja, tj. Vodi do sudbine onome koji ulazi kroz vrata.

Prokletstvo je sudbina prostranog puta, a spasenje je odredište uskog puta.

Kao što su staze koje imaju sudbine (spasenje i propast), kroz prispodobu Isus isključuje svaki pojam sudbine, determinizma ili fatalizma kada je riječ o budućnosti ljudi.

Nakon analize priče o dva vrata i dva puta, čitatelj će moći reći je li Bog neke ljude predodredio spasenju, a ostatak vječnom prokletstvu.

“Uđite kroz uska vrata; Vrata su široka, a širok put koji vodi u propast. Mnogi od njih ulaze u nju; I zato što su vrata uska, a put koji vodi u život je malen, a malo ih ima.” (Mt 7,13-14)

Kada je u Propovijedi na gori najavio kraljevstvo nebesa, Isus je uputio svoje slušatelje da “uđu kroz uska vrata”: “Uđite na uska vrata” (Matej 7:13).

Isus je uska vrata kroz koja će ući pravednici, jer je On sam rekao: “Ja sam vrata. Ako tko uđe kroz mene, bit će spašen, i ući će, i izići i naći pašu.” 10: 9).

Psalam 118 je mesijanska i predstavlja Krista kao vrata pravednika, baš kao što je i kamen, kamen ugao, ranjeni sluga,

desnica Svevišnjega, Svjetlo koje je došlo na svijet, Dolazi blaženi ime Gospodina i žrtva blagdana: “Ovo su vrata Jahvina, u koja će ući pravednici” (Ps 118,15-27).

Ali zašto je potrebno ući kroz Krista? Kako ući u Krista?

Isus je iznio tri razloga zašto je nužno ući kroz uska vrata:

“Vrata su široka, a put koji vodi u propast širok, i mnogi od njih ulaze kroz njega” (Mt 7,13)

- Vrata su široka;
- Omogućuje pristup putu propasti;
- Mnogi ulaze kroz njega.

Prepoznavanje širokog porta

Usporedba predstavlja samo dva vrata i, u odnosu na vrata, Isus se predstavlja kao uska vrata “Stremi ući kroz uska vrata; jer kažem ti, mnogi će tražiti da uđu i neće biti u stanju” (Luka 13:24 – 25) (Ivan 10,9).

Biblija ne sadrži eksplicitnu definiciju širokih vrata, ali kroz Krista, koji je uska vrata, moguće je odrediti što je, ili tko je široka vrata.

Postoji nekoliko koncepcija koje pokazuju da neki kandidati zauzimaju ‘mjesto’ širokih vrata, međutim, moramo uzeti u obzir da postoji korektna pozicija između figure širokih vrata i figure uskih vrata, tako da postoje pitanja koja treba zadovoljiti. tako da se “kandidat” za široka vrata savršeno uklapa u sliku.

Ako su uska vrata, to jest Krist, čovjek, slijedi do bi se slika širokih vrata trebala odnositi na čovjeka.

Ako su uska vrata glava nove generacije, široka vrata moraju se odnositi i na glavu generacije.

Mnogi ukazuju na đavla na vrata širokih vrata, međutim, on je pali anđeo (on nije čovjek), a kako ne može dovesti do postojanja bića slična njemu, dakle, ne mogu biti glava generacije.

Đavo se ne uklapa u ispravan položaj između figura širokih vrata i uskih vrata (Lk 20,35-36).

Sin, pak, kaže o stanju u kojem je čovjek podložen, to jest, otuđen od Boga, dakle, nije biće, ni anđeo ni čovjek.

Griješ se NE uklapa u ured širokih vrata, a grijeh je nemoguće preuzeti glavnu poziciju generacije (Iz 59,2).

Ljudske institucije su također često označene kao široka vrata, ali institucija se sastoji od nekoliko ljudi okupljenih oko cilja.

To je samo skup ljudi, tako da se NE uklapa u sliku širokih vrata.

Svijet nije široka vrata, jer svijet u Bibliji kaže da su ljudi otuđeni od Boga vladali svojim strastima, požudom tijela, požudom očiju i ponosom života (Efežanima 2: 2; : 8).

Stoga ne možemo smatrati da su široka vrata đavao, grijeh, svijet ili religiozna ustanova.

Ostaje za nas da uzmemo u obzir da ako su uska vrata čovjek, široka vrata nužno moraju biti muškarci.

Kao što je Krist, uska vrata, došao u svijet bez grijeha, kandidat na širokim vratima mora biti i čovjek koji je došao na svijet bez grijeha.

Kao što je Krist glava nove generacije duhovnih ljudi, široka vrata se odnose na glavu generacije ljudi.

Jedini čovjek koji odgovara slici širokih vrata je Adam, jer je došao na svijet bez grijeha i glava je generacije tjelesnih

ljudi.

Kako to može biti?

U bibliji vrata su lik koji ima nekoliko značenja, ali figure vrata koja je Isus predstavio u Propovijedi na gori govore o rođenju, tako da je Adam široka vrata kroz koja svi ljudi ulaze u svijet.

Svi ljudi koji dođu na svijet (otvaraju majku) stvaraju se po Adamovom sjemenu.

Svi ljudi osim Krista uđoše u svijet kroz Adama, koji je široka vrata.

Krist je bio bačen od Duha Svetoga u utrobu Marijinu, to jest, razoružano s Adamovim raspadljivim sjemenom.

Bog je donio na svijet, Krist je posljednji Adam, glava generacije duhovnih ljudi (1 Kor. 15:45).

Drugim riječima, Adam je tip, a Krist je antitip. Adam je figura i Krist stvarnost [“... Adam, koji je lik \(tip\) onoga koji treba doći \(Antitipe\)”](#) (Rim 5,14).

Do bi bio podložen strastvenoj smrti, Krist je morao doći na svijet po ljudskom obličju (grešno tijelo), ali bez grijeha (Heb 2,9).

Jer to je Duh Sveti uveo u Marijinu utrobu, jer ako bi se rodila po tijelu, bila bi pod istom osudom koja je pala na čovječanstvo (Gal 4,4; 1 Iv 3,9).

U Edenu je bilo objavljeno da će sjeme doći iz sjemena žene, s obzirom na suprotnost koja bi bila između dva sjemena (Postanak 3,15).

Važno je napomenuti da je Krist, kada je stvorio čovjeka u Edenu (Heb 2,10), stvoren na sliku i sličnost Krista čovjeka, a ne u nevidljivom Bogu u slavi (Heb. 2: 9).

27-Adam je stvoren po obličju i obličju Krista čovjeka koji treba doći na svijet, Rođen u utrobi Mariji (Rim 5,14), to jest, nije sličnost proslavljenog Krista, jer je takvo stanje Krist ustao samo nakon [“Ja ću gledati vaše lice u pravednosti: zadovoljan Sam vašim izgledom kad se probudim”](#) (Ps 17,15).

Vrata su široka

Vrata su široka jer su svi ljudi, do bi došli na svijet, nužno ući kroz Adama (1 Kor. 15:46).

Isus jasno kaže da postoje mnogi koji ulaze kroz široka vrata, i ne svi, jer je Krist bio iznimka od pravila.

Dok su prirodni ljudi BAčeni u majku kroz raspadljivo sjeme, Isus je bačen u majku kroz nadnaravno djelovanje Duha Svetoga (Ps 22:10).

Prije Adama nije bilo neposlušnosti, grijeha ili smrti za čovječanstvo.

S Adamovim grijehom, grijeh i smrt ušli su u svijet (1. Korinćanima 15:21 -22).

Zbog napada Adama svi njegovi potomci su se udaljili od Boga (Ps 53,3).

Biblija je jasna kad pokazuje da su svi ljudi zajedno odstupili, otuđeni od Boga.

Kako su se ljudi mogli udaljiti od Boga zajedno?

I bio je jedan događaj u kojem su svi ljudi bili ‘okupljeni’ zajedno.

U tumačenju (Heb 7: 2), u Edenu su se svi ljudi okupili u Adamovu bedru (Heb 7,10).

Kad je prekršio sve, postali su prijestupnici.

Kad je Adam postao nečistim, oskvrnuo je svu svoju lozu, jer je od nečistoga nečistoća (Ps 53,3).

Kada su se ljudi udaljili od Boga?

Bili su otuđeni od Boga u Edenu.

Tada pobijedi pobožan čovjek i svi njegovi potomci postadoše nečisti. "Pobožan čovjek nestade sa zemlje i nema pravednika među ljudima. Svi čekaju na krv. s mrežom" (Mk 7,2).

To je zbog prijestupa u Edenu da su ljudi otuđeni od Boga od majke, rođeni su od raspadljivog sjemena, sjemena Adama.

Kao posljedica toga, oni hodaju lutajući od rođenja, jer su na putu koji ih vodi u propast (Ps 58,3).

Put propasti

Nakon otvaranja madre (biti rođen), to jest, "ući širokim vratima" čovjek prati određeni put povezan s propastom.

Parabola pokazuje da je lik staze funkcionalan, jer pokazuje da put vodi, to jest, vodi sve ljude koji su u njemu na jedno mjesto: propast.

Isto tako, usporedba pokazuje da uski put vodi sve ljude koji su u njemu u život, to jest, uski put ima svoje mjesto kao odredište: spasenje (Mk 7,13-14).

Izraz 'vodi' koji se koristi u prisposobi o stazama predstavlja funkciju koju put obavlja, tj. Vodi do odredišta onima koji ulaze kroz vrata.

Prokletstvo je sudbina prostranog puta, a spasenje je sudbina

uskog puta.

Kao što su putovi koji imaju sudbinu (spasenje i propast), kroz prisposobu Isus isključuje svaki pojam sudbine, determinizma ili fatalizma kada je riječ o budućnosti ljudi.

Izraz 'vodi' dokaz o funkciji puta i ništa više.

Put vodi do određenog i određenog odredišta.

Na primjer: propast je odredište prostrane ceste, a život je odredište uske ceste.

Sada prisposoba ne predstavlja spasenje ili propast povezanu s ljudima, ali spasenje i propast su predstavljeni u vezi s načinima.

Nitko ne dolazi k Bogu osim po Kristu, jer on je put koji vodi čovjeka u život.

Tako i nitko ne odlazi u propast ako ne širokim putem koji vodi u propast. Dok su Židovi i Grci posjedovali fatalistički i deterministički pogled na svijet, Isus pokazuje da njegova doktrina ne slijedi koncepciju čovječanstva.

Isus ne predstavlja spasenje ili propast sa sudbinom ljudi, već kao sudbina načina, tako da evanđelje ne slijedi temelje filozofskih struja poput fatalizma i determinizma.

Zašto je potrebno istaknuti tu posebnost načina?

Demistificirati neke koncepcije, jer u nekim drevnim civilizacijama, kao što su Grci, svijetom i njegovim svakodnevnim događajima vladao je niz događaja neizbježnih i predodređenih određenim kozmičkim redom ili božanstvom.

Takva doktrina kaže da se svi događaji odvijaju prema fiksnoj i neumoljivoj sudbini, bez koje ljudi ne mogu kontrolirati ili utjecati na njih.

U grčkoj mitologiji postoje Moire, tri sestre koje su, kroz

Kolo sreće, odredile sudbinu i bogova i ljudskih bića, tako da je sudbina podnijela bogove, koji su zauzvrat ako hoćeš, sudbina.

Osim grčko-rimske kulture, imamo i fatalizam u rimskom i grčkom stoicizmu, koji su naposljetku utjecali na tzv. Kršćansku doktrinu božanske providnosti.

Božanska providnost postala je teološka misao koja daje svemoć Boga apsolutnom kontrolom nad svim događajima u životu ljudi i u povijesti čovječanstva.

Takva koncepcija potvrđuje da je Bog odlučio i predodredio sve događaje i ništa se ne događa bez Božjeg dopuštenja.

Druga filozofska struja, determinizam, navodi da se svaki događaj (uključujući mentalni) objašnjava uzročnim odnosima (uzrok i posljedica).

U bibliji takve misli, bilo mitološke ili filozofske, ne nalaze odjeka, jer je 'sudbina' prikazana samo i posebno kao mjesto koje će doći nakon što prođe stazom.

U bibliji se pojam "sudbina" koristi u smislu mjesta, ali mjesto ne uključuje ideju predodređenosti.

i tri stotine štitova od kovanoga zlata; za svaki je štit odredio tri stotine zlatnih hljebova, a Salomon ih postavi u kuću šume libanonske (2 Pn 9,16).

Kad se pročita: "I dat ću vam kraljevstvo, kao što me je odredio Otac moj" (Luka 22,29), u filozofskom ili mitološkom smislu ništa nije determinističko, ali Isus je to rekao kao i Bog kraljevstvo za njegovog Sina, sigurno je da kraljevstvo pripada onima koji vjeruju, jer će s Kristom sve naslijediti.

Dva gornja stiha imaju isto načelo: baš kao što se zlato pripremalo za štit, kraljevstvo je bilo pripremljeno za one koji vjeruju u Krista.

To ne znači da su neki ljudi bili određeni za kraljevstvo, a drugi ne, prije nego što je kraljevstvo bilo pripremljeno za one koji vjeruju.

Dvosmislenost nekih je zbog jezika, jer ne shvaćaju da su u antici stvari bile definirane njihovom funkcijom, serventijom *"Sve stvari su definirane njihovim funkcijama"* (Aristotel, Politika. U ovom radu,

Kada čitamo: *"Jer Bog nas nije odredio za gnjev, nego za dostignuće spasenja po Gospodinu našem Isusu Kristu"* (1th 5, 9), moramo uzeti u obzir da apostol predstavlja lik uskog puta: Gospodina našega Isusa Krista.

U stihu u komentaru, izraz 'destinar' nije korišten u smislu preordenar, već u smislu rezerviranja.

Budući da se apostol bavi kršćanima i donosi u njihovo sjećanje sadašnje stanje u Kristu: djeca svjetla (1. 5,5), preporučuje da ostanu budni i trijezni (1. Solunjanima 5,7), obučeni u moć. Boga, što je evanđelje (1. Solunjanima 5,8)

Za sada, za razliku od vremena kad su bili u tami i djeca gnjeva, kršćani su, zbog načina koji vode u život (Isusa Krista našeg Gospodina), postigli spasenje.

To jest, apostol ne kaže da su kršćani bili predodređeni za spasenje, umjesto da su na uskom putu, sada je sudbina spasenja, za razliku od prostranog puta, koji je od gnjeva.

Koja je funkcija puta? Vožnja do mjesta, to jest, pravo odredište.

Mjesto je povezano sa stazom bez ikakve konotacije 'predestinacije', 'predviđanja', 'predodređenosti'.

Odredište ceste povezane s širokim vratima je propast, baš kao što je odredište autoceste Presidente Dutra Rio de Janeiro za one koji napuštaju Sao Paulo.

Moramo uzeti u obzir da je Gospodin Isus potvrdio da je onaj koji ima sudbinu put kad Potiče ljude koji porfiadas do uđu kroz uska vrata.

Tako Isus pokazuje da putnik nije predodređen, predodređen, itd., U propast, nego je način na koji daje u mjestu propasti.

U znak Kristovog upozorenja, putnik može promijeniti svoj put, baš kao što je moguće za nekoga tko je u São Paulu na putu za Rio de Janeiro autocestom Presidente Dutra do autoceste Raposo Tavares u državu Paraná. ,

“Uđite kroz uska vrata; vrata su široka, a širok put koji vodi u propast, i mnogi od njih ulaze kroz njega” (Mt 7,13);

“Ali jao vama, pismoznanci i farizeji, licemjeri, jer ste zatvorili kraljevstvo nebesko ljudima i ne ulazite i ne puštate one koji ulaze” (Mt 23,13).

“Ja Sam vrata: ako tko uđe kroz mene, bit će spašen, i ući će, izići i naći pašu” (Ivan 10,9);

Vrata su prostrana jer mnogi ulaze kroz Adama, a put je prostran jer su svi koji su rođeni od Adama dovedeni u propast. Isus je obvezao pogibelj na put, a NE na ljude. Kroz prispodobu je očito da je sudbina vezana za put.

Put i sudbina su fiksirani i vezani, ali čovjek je vezan za vrata (ROđenje), što znači da je moguće napustiti stazu gdje je i preći na drugu.

Staza je prostrana

Vrata su prostrana jer svi ljudi, osim Krista, ulaze kroz Adama i put je prostran jer su mnogi ljudi dovedeni u propast.

U prispodobi o dva načina Isus je vezao propast na put, a NE

na ljude.

Kroz pažljivo čitanje prispodobe očito je da je sudbina vezana uz put.

Čovjek se prvi put rodi po tijelu, krvi i volji čovjeka, tj. Rođen vezan za široka vrata.

Nije Bog ustanovio da će čovjek biti rođen u grijehu, ali kad je Adam poslušao, bio je podvrgnut uvjetu da bude otuđen od Boga (grijev) i odvuкао sve svoje potomke u isto stanje.

U Adamu su se otvorila široka vrata, koji su sagriješili i prodali sve svoje potomstvo grijehu, tako da nitko ne može od grijeha doći kad uđe u svijet.

Ulaz ljudi u svijet kroz široka vrata bio je povezan s prvim čovjekovim ocem, jer je rođenje od tijela jedini način da čovjek uđe u svijet [“Tvoj prvi otac sagriješi i tvoji tumači prestupiše protiv mene”](#) (Is : 27; 6: 7).

Da bi ušao kroz široka vrata, čovjek ne vrši izbor, baš kao što potomci (djeca) robova nisu birali društveno stanje kad su vidjeli svijet.

To jest, nitko tko ulazi kroz široka vrata odlučio je ući kroz njega.

Lik je sam po sebi potpun, jer putovi imaju određenu i nepromjenjivu sudbinu, ali ljudi nisu vezani za sudbinu, bilo da je to propast ili spasenje.

Svakodnevno, ako čovjek želi stići na odredište, morat će morati izabrati put kojim će se kretati, jer je sudbina vezana za put.

Ako putnik želi napustiti São Paulo za Rio de Janeiro, morat će prijeći autocestu Presidente Dutra.

Kroz prispodobu o dva načina jasno je da Bog nikoga nije

predodredio vječnom spasenju ili vječnom prokletstvu. Kada novi čovjek dođe na svijet, on nužno ulazi kroz široka vrata i bit će na širokom putu koji ga vodi u propast.

Nitko tko ulazi u svijet kroz Adama nije predodređen da propadne, jer to je put koji vodi u propast.

Prostrana staza ima odredište, to jest, pričvršćeno je na mjesto.

Mjesto koje vodi široki put je od propasti, različito od uskog puta koji vodi do spasenja.

Slično tome, nitko tko ulazi kroz Adama nije predodređen za spasenje, budući da ulazeći u svijet kroz široka vrata on je na širokoj cesti koja ga vodi do propasti.

Koncepcija da postoje ljudi koji vide svijet predodređen za spasenje prestaje smatrati da su svi formirani u bezakonju i začeti u grijehu, dakle, rođeni su grešnici i na putu propasti.

Ako je postojala predestinacija za spasenje, predodređeni pojedinac ne bi nužno došao u svijet kroz Adama.

Morao bi ući kroz druga vrata, osim Krista ili Adama, ali takva vrata ne postoje.

Kako bi ušao kroz Krista, čovjek najprije mora ući kroz Adama, i nakon ulaska kroz Adama, jedino je moguće ući u nebesko kraljevstvo radeći djela koja nadmašuju djela književnika i farizeja: vjerovati u Krista, to jest biti ponovno rođen (Matej 5:20, Ivan 3: 3 i Ivan 6:29).

Onaj tko je rođen samo jednom ostaje na prostran način, koji je ponovno rođen, to jest, drugi put, napušta stazu propasti i prelazi na put koji vodi do spasenja, a to je Krist.

Spasenje i propast nisu predviđene sudbine za ljude prije nego se rađaju, naprotiv, spasenje i propast vezani su za put koji

ljudi gaze nakon ulaska kroz vrata.

Ljudi idu na vrata jedan po jedan i slijedećim redom: najprije široka vrata, zatim uska. Ako uđete kroz Adama, bit ćete na putu propasti, ako je to Krist, na putu spasenja.

Mnogi ulaze kroz široka vrata

Kada se ljudi rađaju, oni su na putu propasti (osim Krista), ali im se daje mogućnost da uđu kroz uska vrata.

Svi ljudi ulaze kroz široka vrata i, do bi primili spasenje, moraju ući kroz druga vrata, do bi se postigao vječni život, ljudi moraju proći kroz dva vrata, to jest, za dva rođenja.

Kao što smo već rekli, sudbina puta je nepromijenjena, to jest, ako u kršćanstvu postoji neka vrsta fatalizma ili determinizma, ona pada samo i isključivo na put, nikada na putnike.

Svi ljudi ulaze u ovaj svijet kroz Adama i nijedno od njih nije predodređeno za spasenje.

Ono što Biblija pokazuje je da svi koji ulaze kroz Adam prolaze širokim putem koji ih vodi u propast.

Dva su puta povezana s određenim mjestima (sudbinama) i nepromjenjiva.

Kako je propast (sudbina, mjesto) vezana za prostrani put, a ne za ljude, Isus daje svečani, istinski i kraljevski poziv svim Adamovim ljudima: **“Uđite u uska vrata”** (Matej 7:13) ,

Takav poziv pokazuje da je moguće promijeniti put propadanja na novi i živi put čija je sudbina vječni život.

Široka vrata su prirodna figura rođenja i uska vrata novog rođenja.

Široka vrata u svijet Rađaju žive duše i uska vrata iza duhovnih ljudi.

Novo R0đenje govori o novoj generaciji koja dolazi od neraspadljivog sjemena (Božje riječi), različitog od prirodnog rođenja, koje potječe od raspadljivog sjemena (1Pe 1:23).

U ovoj prispodobi, vrata su ista kao i R0đenje, tako da su svi koji su rođeni od Adama tjelesni i slijede put koji vodi u propast.

Opet, svi koji dođu kroz Krista, ponovno su R0đeni, na uskom su putu koji ih vodi k Bogu.

Isus reče: "Ja Sam vrata!" "Ja sam put!" Prvo, čovjek ulazi u ovaj svijet kroz Adama, onda je nužno ući kroz Krista, ponovno rođen od vode i Duha. Krist je put koji vodi čovjeka k Bogu.

Krist je put koji ima spasenje kao sudbinu.

Svatko tko kroz Njega ulazi je na putu koji ga vodi Sam, a posebno Bogu.

Put je uski jer malo tko ulazi kroz Krista, a put je širok jer mnogi ulaze kroz njega.

Nije ponašanje, moral ili karakter ono što određuje širinu puta, već količinu pristupa.

Promjena puta

Kako napustiti široku cestu i ući u usku cestu?

Do bi se čovjek ponovno rodio, najprije mora uzeti svoj vlastiti križ i slijediti Krista, to jest, ponovno rođenje

prvo mora umrijeti (Kol 3,3).

Bez umiranja, nemoguće je ponovno se roditi: "Ja Sam s Kristom raspet i više ne živim, nego Krist živi u meni. Život koji sada živim u tijelu živim u vjeri Sina Božjega, On me ljubio i predao sebe za mene." (Rim 2, 20; Rim 6, 6).

Očito je da od Adamova rođenja ne postoji predodređen za spasenje, jer ako se ne rađa ponovno, neće ući u kraljevstvo nebesko.

A onaj koji ulazi u nebesa novo je stvorenje, jer je starica rođena u Adamu razapeta i mrtva, pokazujući da je nemoguće da se rođen u Adamu naslijedi spasenje.

Ako je netko rođen od Adamova sjemena bio predodređen za spasenje, ne bi trebao umrijeti s Kristom.

Ali ako je potrebno umrijeti s Kristom, očito nitko nije predodređen za spasenje.

Ako je bilo predestinacije za spasenje, sigurno je da čovjek ne bi bio podvrgnut smrti: ni fizički ni smrt s Kristom.

Čovjek koji nasljeđuje spasenje nije onaj koji je došao na svijet, jer od čovjeka koji je došao na svijet koristi se samo glina, masi se daje novo srce i novi duh.

Kad čovjek umre s Kristom, posuda sramote je slomljena i napravljena je nova posuda časti iste mase. Upravo zbog te osobitosti nemoguće je da je Adamov rođeni čovjek predodređen za spasenje, jer je potrebno novo rođenje, novo stvorenje, novi otac obitelji, novo srce i novi duh. " glina, da napravi jednu posudu časti od iste mase, a drugu za sramotu? " (Rim 9,21).

Čovjek može pretpostaviti dva uvjeta: gubitak, jer kad je rođen po tijelu, on je prirodan čovjek, staro stvorenje, stari čovjek, staro biće, tjelesno, zemaljsko i tako dalje. opet, razapeli staru prirodu i ponovno su stvoreni u istinskoj

pravednosti i svetosti.

Ako je staro stvorenje raspeto i umre, sigurno je da takav pojedinac nije bio predodređen za spasenje.

Ponavljam, ako je čovjek predodređen za spasenje, ne bi bilo potrebno umrijeti da bi se rodio novi čovjek.

Novi je čovjek stvoren u istinskoj pravednosti i svetosti, za razliku od starca koji je rođen u bezakonju i grijehu (Psalam 51: 5).

Novi čovjek ima novo srce i novi duh, tako da nema veze sa starcem koji je naslijedio kameno srce.

Starac nije bio predodređen za spasenje, jer je potrebno svima koji su spašeni da razapnu staru prirodu sa svojim željama (Gal 5,24).

Ideja da je Bog neke ljude predodredio spasenju, a drugi vječnom prokletstvu, čak i prije nego što su došli na svijet, ne uklapa se u poziciju Biblije, jer da je tako, Adamovi rođeni ljudi predodređeni za spasenje ne bi trebali biti raspeti.

“Ja sam s Kristom raspeta i više ne živim, nego Krist živi u meni i život koji sada živim u tijelu živi u vjeri Sina Božjega, koji me je ljubio i dao sebe čak i po meni” (Gal 2,20).

Kako je razapinjanje s Kristom neophodno, sigurno nema predodređenosti pojedinaca za spasenje.

Kao što je nužno umrijeti i biti ponovno rođen, čovjek sigurno nije spašen ako se ne rodi po tijelu i krvi (Ivan 1,12-13).

Predestinacija koju Biblija predstavlja jest biti dijete usvajanjem, ona se uvelike razlikuje od ideje predodređenosti za spasenje (Ef 1,1).

Što znači biti predodređen djetetu usvajanjem? Da tko god uđe i ustraje u Kristu, neće imati druge sudbine: on će biti jedan od sinova Božjih (Rim 8:29).

Svi koji ulaze kroz uska vrata, to jest Krist, poznaju Boga, ili bolje rečeno, bili su mu poznati (znajući = postati jedno tijelo, intimno zajedništvo).

Da se Krist, nakon smrti i uzdizanja, uzdigne na prvorođenče među mnogim braćom, koji su dovedeni na svijet kao jedinorođeni od Boga, svi koji su ušli u Krista bili su predodređeni da budu sinovi Božji.

“I za one koje je unaprijed znao predodredio je da budu u skladu s likom Sina njegova, da bude prvorođenac među mnogim braćom” (Rim 8,29).

Bez Crkve, skupštine prvorođenaca, ne bi bilo kao Isus kao prvorođenac među mnogim braćom.

Zbog svrhe da Krista postane istaknuta u svemu, Bog je stvorio novu kategoriju ljudi sličnih Kristu, koji je On glava.

Do bi prvorođenac bio istaknut, u svemu postoji potreba za braćom sličnom Njemu. Među uzvišenim, Krist je vrlo uzvišen. U tom smislu Bog je predodredio one koji su poznavali Krista da budu djeca usvajanjem, osim ideje o predodređenosti za spasenje (Ef 1,1).

Kad god se apostol Pavao obraća pitanju predestinacije, on to čini u vezi s božanskim sinovstvom, tako da tko god uđe s Kristom, neumitno će biti sin Božji.

Nema druge sudbine, niti odredišta za one koji ulaze kroz Krista: oni su djeca po posvojenju, dakle, sveti i besprijeekorni.

Loše čitanje Svetog pisma koje prezire činjenicu da spasenje nije isto što i božansko sinovstvo će navesti čitatelja da shvati da se pojam predestinacije odnosi na spasenje i

propast, ali se greška može postići bez, postići stanje Kristolikog, ekskluzivni uvjet za one koji čine tijelo Kristovo: Crkvu.

Ljudi spašeni u tisućljeću neće biti dio crkve, neće biti djeca usvajanjem i neće biti poput Krista.

Biblija pokazuje da su, osim što su spašeni od osude utemeljene u Adamu, zato što su Kristovo tijelo, oni koji vjeruju da su postigli položaj Božjih dječaka sličnih Kristu, sudionici skupa prvorodenaca, da je Krist možda Prvorodenac i nadmoćnost među mnogim braćom.

Stanje članova Kristova tijela u punini vremena (Gal.4: 4), crkva, potpuno je različito od onih koje su spašene u drugim vremenima.

Velika razlika je u pitanju članstva. Dok se oni koji su odvojeni od Crkve broje kao djeca Izraela, kršćani se broje kao djeca Božja, jer kao što je Krist, kršćani će ga vidjeti i biti poput njega.

Zbog tog stanja, naime, onoga poput Krista, Crkvi će biti dana autonomija da sudi anđelima (1 Kor 6: 2 -3).

Ravnoteža slikama

Tu je ravnoteža između elemenata likovima dvaju vrata i dva načina.

Na primjer: Kako je Krist glava generacije duhovnih ljudi (sluge pravednosti), te je na uska vrata! Širok luka također se odnosi na glavu nove generacije ljudi, nego tjelesnim ljudi, robovi grijeha.

Da bismo razumjeli lik dvije luke, bitno je razumjeti da je u Kristu, Bog uspostavlja svoju pravednost, tako da do neposluha

prvoga Adama bila izrečena smrtna kazna i svi su umrli, a poslušnost posljednjeg Adama, uskrsnuće vratilo stoga smatram da su svi živi (2Co 15:21 -22).

Jer ako pravda je poslušnost Kristu i nepravda u neposlušnosti Adama, Božja pravda je čin supstitucije: poslušnost umjesto neposlušnosti.

Ali neposluh rađaju djeca bijes, destrukcija; budući da su poslušna djeca su Božja djeca.

odnos između Isusa i Adam je jasno u Rimljanima 5, stihovi 14-19: „Da, ali smrt vladala od Adama do Mojsija i nad onima koji ne sagriješiše prekršajem sličnim kao Adamov prijestup, što je lik Onoga koji ima doći.

Ali nije tako daru kao kazneno djelo. Jer ako su grijehom jednoga mnogi umrli, mnogo se obilatije na sve milost Božja i dar po milosti, što je po jednom čovjeku, Isusu Kristu, bijaše preli mnoge.

Nije bilo tako dar kao kazneno djelo, u jednom zlu.

presuda nakon jednog prekršaja, u stvari, da se osude, a dar je od mnogih grijeha opravdanje.

Jer ako su smetanja posjeda na jedan, smrt vladala kroz jedan, mnogo više oni koji primaju izobilje milosti i dara pravednosti kraljevati u životu po jedan, Isusa Krista.

Zato što je djelo jedne presude došlo na sve ljude na osudu, tako i kroz jedan čin pravednosti dar došao svim ljudima na opravdanje, na život.

“Doista, kao što su neposluhom jednoga čovjeka mnogi postali grešnici tako će i posluhom Jednoga mnogi postati pravednici.”

Kada gledamo muškarce: Adama i Krista, odnosno, imamo lik i točnu sliku.

Dok je ovaj donio smrt, jedan život. Dok je Adam prvi čovjek, Isus je posljednji Adam.

Dok je Adam, koji je bio živ, donio osudu na smrt, Isus je umro i donio otkupljenje (1 Kor 15:45 -47).

Sudbina je vezana za put, a ne za muškarce

Kroz figure dviju staza vidi se da su staze trajno pričvršćene za mjesto, odredište.

Kroz lik dvaju vrata, ljudi su vezani za stanje koje proizlazi iz njihovog rođenja: tjelesno ili duhovno.

Bog NEće promijeniti sudbinu putova (spasenje i propast) niti uvjet rođenja (griješ i pravednost), to jest, postoji mjesto propasti i mjesto odmora, izgubljenih i spašenih.

Ali, kako se može promijeniti stanje rođenja, Bog je od svojih veleposlanika molio da ljudi uđu kroz uska vrata

“Nastojte ući kroz uska vrata, jer ja vam kažem da će mnogi htjeti ući, a oni neće” (Luka 13:24);

“Dakle, mi smo Kristovi poslanici, kao da nas je Bog molio. Molimo “vas da se pomirite s Kristom od Boga” (2 Kor 5,20).

Poruka Kristovih veleposlanika je o pomirenju (2. Korinćanima 5,18).

U pomirenju postoji mogućnost, a ne predodređenost.

U Bogu postoji sloboda, jer je sloboda bitna za Božjeg Duha.

Ako postoji sloboda pred duhom koji daje život, sigurno je da

ništa nije predodređeno za budućnost ljudi, dokazujući tako suverenitet i pravednost Božju da nitko ne ugnjetava “Svemogućem ne možemo doseći: veliko je na vlasti” Nitko ne pritišće sudom i veličinom pravednosti” (Job 37:23).

Čovjek bez Krista odvojen je od Boga usput, a ne sudbinom, sudbinom, sudbinom, predanošću itd. “Jer Jahve zna put pravednih. a nestat će put opakih” (Psalam 1: 6); “I uši će tvoje čuti riječ onoga koji je iza tebe: ‘Ovo je put i hodi u njemu, ne okrećući se ni desno ni lijevo” (Izaija 30,21).